

Iz mladih peres . . .

(Prispevki „Zvončkarjev“.)

ZAVIDLJIVA ČAROVNICA.

Živela je v davnih časih grda in hudobna čaravnica. S sinom Snetrosom je prebivala v gradu na golem griču, ki se je imenoval Pusto Brdo.

Okoli griča se je razprostirala prijazna in lepa vasica. Na koncu nje se je dvigala ponosna hiša očeta Stareta. Stare je bil zelo premožen kmet. Bog mu je dal pet otrok, izmed katerih je bila najlepša, osemnajstletna Anica. Kadar je šla v nea deljo k službi božji, so si šepetali ljudje: »To je ponos naše vasi.«

Čaravnica Pustega brda je bila jako grda, a domišljevala si je, da je najlepša. Ko je izvedela o Aničini lepoti, se je silno razhudila in sklenila Anico pogubiti.

Bližal se je dan županovega godu. Župan je priredil veliko gostijo in na njo povabil vse odlične vaščane, med njimi seveda tudi Stareta in njegovo Anico. Kmalu je o tej gostiji izvedela čaravnica, hudobno se je zarezala in rekla: »Zdaj te imam, ne boš mi ušla!«

Neštevilne zvezde so pokrivalo nebo, ko sta se odpravila Stare in Anica h gostiji. Župan je bil izredne volje. Zabavali so se sijajno in seveda tudi plesali. Bil je že blizu polnoči, kar pride javit hlapec, da čaka pred vrati tuj eleganten gospod, ki želi govoriti z županom. Župan veli, naj vstopi. In res pride v sobo mlad gospod, rekoč: »Dragi vaščani, slišal sem, da praznujete god gospoda župana, katerega prosim za dovoljenje, da se tudi jaz udeležim njegove gostije!« Župan mu je to seveda rad dovolil. Ta mladi gospod pa ni bil nihče drugi kakor izpremenjena čaravnica. Nekoliko časa se je lepi gospod zabaval z gosti, nato pa je naprosil Anico za ples. Prav tedaj pa udari v zvoniku polnoči. Nenadoma nastane v dvorani strašna tema, začuje se silen pok in čaravnica odnese Anico na svoj grad. Gostje so se prestrašeni razbežali. Oče Stare je takoj pogrešil svojo hčer. Vaščani so se zbrali okrog njega ter ga tolažili. A on je rekel žalosten: »Bog vedi, če bom še kdaj videl svojo Anico, moje vse. Uboga hčerka!« Dolgo so se pomenkovali in ugrabili, kdo bi mogel to storiti. Kar reče sosed Štempihar: »Kje pa je oni elegantni gospod?« Vsi so se začudili. Preiskali so vse, a o lepem mladeniču ni bilo ne duha ne sluha. Tedaj pa pade Staretu nenadoma ta strašna misel v glavo: »Kaj, če je bila oni lepi mladenič — čaravnica!« Silno se prestraši. Pove to županu in drugim gostom. Vsi so ostrmeli. Nato reče župan: »Ako hočemo rešiti Anico, moramo na vsak način pred grad in se tam vsem prepričati. Marsikateremu so se ob tej misli potresle hlače. Zakaj s čaravnico si ni upal nihče imeti opravka. Samo Novakov Janez se je široko zasmeljal

in stopil pred Stareta: »Hej, oče Stare, kaj mi daste, ako vam rešim hčer!« Pogledal ga je Stare od nog do glave in s tresočim glasom rekel: »Pobič, pobič, ne skušaj se s hudobno čaravnico, zakaj ona je mogočna. Ako pa mi rešiš hčer, ti... ti jo dam za ženo!«

Janez je poskočil, zavriskal, se zavrtel na peti in zapel: »Še danes bo Ančka moja!« Odšel je domov, vzel s seboj tri leskove šibe in steklenico blagoslovljene vode. Nato se je vesel odpravil proti gradu. Zvezde so žarele na nebu in mesec se je široko smejal Janezovi smelosti. V zvoniku je udarila ena. Janez je požuril korake in se trikrat zaporedoma prekrizal. Čaravnica pa si je med tem izmislila zvijačo. Pred gradom v parku je skopala globoko jamo. V njo naj bi padel tisti, ki pride tod mimo. Ravno proti tej grozni jami je korakal naš Janez. Bil je vesel in še slutil ni, kakšna usoda ga čaka. Nenadoma mu je zmanjkalo tal. Maha z rokami po zraku, a zaman, niti najmanjše vejice ni, da bi se prijel za njo. Gotovo si boste mislili, dragi čitatelji, da se je Janez ubil. Kaj šel! Lepo se je vsedel na trdi kamen. Pogledal je proti nebu in vzdihnil: »Zdaj sem pa ujet!« Z grajskega okna pa se začuje oduren glas: »Le sedi, le sedi na limanici tiček, Anice ne dobiš!« Janez se je milo razjokal, kajti vedel je, da je Anica v čarovniških rokah. Ta jok in to vzdihovanje pa je slišal Stare, ko je čakal Janeza pred parkom. Brž je tekel v vas, zbral vaščane in odkorakal z njimi po drugi poti pred grad. Od tam je vprašal čaravnico, kaj da zahteva za Anico. A čaravnica se še zmešnila ni. Ko jo je Stare v tretjič pobaral, je rekla: Vrnem ti jo samo pod pogojem, da jo čez štiri leta daš mojemu sinu za ženo!« Stare je v strahu in obupu vse obljubil. Čaravnica je zavila Anico v črn plašč, izrekla nekaj čaralnih besed, in dekle se je znašlo pred očetom. Radostna sta se objela oče in hčerka. Vsi so se židane volje odpravili proti vasi, vzeli dolge vrvi, se vrnili h gradu in rešili še Janeza.

*

Milo in toplo je sijalo solnce četrto pomlad po tistem dogodku. Na Staretovem posestvu pa ni bilo več tako živahno kakor druga leta. Tisti dan je sedel Stare pred hišo na klopi. Vidno se je postaral v štirih letih. Njegov hrbet je bil upognjen, oči udrti in kalne. Ves je bil zamišljen. Hčerka Anica pa je veselo prepevala gori v svoji sobi. Poslušal jo je njen oče. Dvignil je glavo in pogledal proti gradu. Zmagoslavno je stal na vrhu griča in gospodaril vsej okolici. Vstal je Stare in poklical Anico, naj sede poleg njega. Prišla je lahnih in veselih korakov. Pogladi ga je po sivih laseh in rekla: »Preljubi

očka, zakaj ste tako žalostni?« Stare je težko vzdihnil in pričel: »Vprašuješ me, hčerka moja, zakaj sem žalosten. Saj moram biti, ker sem nesrečen!« »Nesrečen očka, zakaj?« ga je vprašala Anica. »Pošlušaj me, draga hčerka; gotovo se še spominjaš, kako težko smo te rešili iz rok zlobne čarovnice. Rešil sem te pa na ta način, da sem te po štirih letih obljubil čarovničnemu sinu za ženo. Toda draga hčerka, ne boj se, zateci se k Materi božji, ona ti bo pomagala!« Ni se jokala Anica, tiho je vstala in odšla v cerkev. Tam pa je pokleknila in goreče molila: »Mati nebeška, ti pomočnica sirot, pomagaj tudi meni nesrečnici!« Goreče je pogledala Ma-

riji v oči in zazdelo se ji je, da ji je Marija pokimala. Potolažena se je vrnila domov.

Vse je že spalo na Staretovem posestvu, samo gospodar se je premetaval po postelji in čakal čarovnice. A čakal jo je zaman. Zunaj pa je razsajal vihar in močno je treskalo. Nenadoma razsvetli blisk vso vas in močan tresk udari Staretu na uho. Čez nekoliko časa pa se že začuje po vasi klic: »Grad je v plamenih!«

Tako je bila rešena Anica in z njo vred vsa vas. Čarovnica in njen sin sta zgorela v gradu. Čez teden dni pa so pri Staretovih praznovali veselo svatbo. Janez in Anica sta postala srečna mož in žena.

Elza Kunčeva, Ljubljana.

V nedeljo 2. marca je bil v Dubrovniku krst novega jugoslovanskega parnika »Princ Andrej«. Krst parnika »Kraljica Marija«, ki mu je kumovala kraljica sama, se je pa vršil 7. marca v Splitu z velikimi svečanostmi. Ta parnik je opremljen z najmodernejšim udobjem. Ogromna jedilna dvorana ima prostora za 200 oseb. Na ladji bodo dnevno prirejali koncerte in druge zabave; izhajal bo na njej tudi dnevnik z najmodernejšimi vestmi iz vsega sveta.

Neka ameriška statistika navaja, da je na svetu 24 milijonov radio-naročnikov in seveda prav toliko aparatov. Samo na Zedinjene države jih odpade od tega števila 10 milijonov in pol.

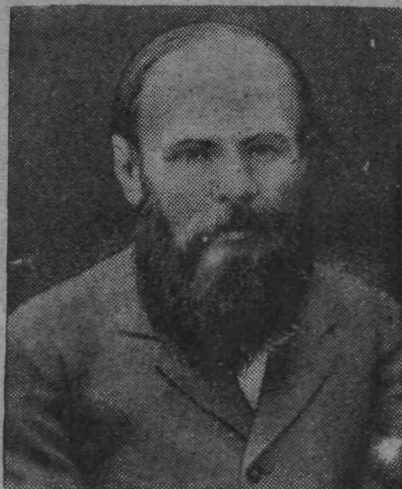
V Italiji so imeli pretekli mesec hudo zimo. Srednja Italija, ki je po navadi obvarovana hude zime, je imela nekod do 1 meter snega. Konec preteklega meseca so divjali po vsej gornji in srednji Italiji hudi snežni viharji, ki so prizadeli veliko škode na telefonskem in brzojavnem omrežju, pa tudi na železnicah so snežni plazovi zaustavili promet.

Na parniku »Leander«, ki je bil koncem meseca februarja na potu iz Bremena v Rigo, so eksplodirali sodčki z bencinom in oljem. Eksplozija je bila tako močna, da je parnik popolnoma razneslo. Mornarji so pravočasno pobegnili z ladje in se rešili na ledene plošče.

Nad mestom Hankouom in njegovo okolico na Kitajskem so divjali te dni silni snežni viharji, kakršnih že dolgo let ne pomnijo. Kolikor se je moglo dognati,

je postalo žrtev snežnih viharjev 61 ljudi, mnogo pa jih je hudo ranjenih. Med mrtvimi je tudi 36 potnikov železniškega vlaka na progi Hankou-Peking, ki je skočil v viharju s tira. Pri tej nesreči je bilo ranjenih 72 ljudi. V mestu samem je vihar podrl 5 hiš, ki so pokopale pod seboj 25 ljudi.

Pretekli mesec je ves kulturni svet praznoval 50 letnico smrti enega največjih pisateljev, romanopisca Fedorja Mihajloviča Dostojevskega. Ta znameniti Rus je napisal mnogo odličnih, globokih del, ki so prevedena na vse jezike. V slovenščini imamo med drugimi njegove romane: Zlo-

čin in kazen, Ponižani in razžaljeni, Besi, Zapiski iz mrtvega doma, Selo Stepančičkovo in Bratje Karamazovi.